

**Međunarodni pozorišni institut
Svetska organizacija za izvođačke umetnosti**

**Poruka za Svetski dan pozorišta 2022. godine
Autor: Piter Selars (SAD)
Pozorišni i operski reditelj i direktor festivala**

Dragi prijatelji,

Dok opstanak sveta "visi o koncu" i zavisi, iz minuta u minut, iz sata u sat od "infuzije" kap po kap vesti i reportaža, mogu li da sve nas pozovem, kao stvaraoce, da se vratimo svojoj delatnosti i svojoj sferi delovanja i perspektivi ovih epskih vremena, epskih promena, epske svesti, epskih promišljanja i epskih pogleda?

Živimo u epskom dobu ljudske istorije, a duboke promene sa značajnim posledicama koje proživljavamo u odnosima ljudi sa samima sobom, sa drugim ljudima i sa bezljudskim svetovima skoro su iznad naših sposobnosti da ih shvatimo, da ih artikulišemo, da progovorimo o njima i da se izrazimo.

Mi ne živimo u dvadesetčetvoročasovnom ciklusu vesti, već živimo na rubu vremena. Novine i mediji su potpuno nepripremljeni, neopremljeni i nesposobni da se nose sa onim što doživljavamo.

Gde je taj jezik, koji su to pokreti i koje su te slike koje bi mogle da nam omoguće da shvatimo ta dubinska pomeranja i razderotine koje doživljavamo? I kako sada možemo da prenesemo sadržaj našeg života ne kao reportažu već kao iskustvo?

Pozorište je umetnička forma iskustva.

Kako u svetu koji je preplavljen širokim i sveobuhvatnim medijskim kampanjama, simuliranim iskustvima i užasnim predviđanjima možemo da dosegnemo izvan beskonačnog ponavljanja brojki, a da bismo iskusili svetost i beskonačnost svakog pojedinačnog života, svakog pojedinačnog ekosistema, prijateljstva ili osobenost svetlosti plavoga neba? Dve godine Kovid-19 pandemije su zamaglile ljudska čula, suzile živote ljudi, uništile veze među njima i vratile nas na neobični početak ljudskog postojanja.

Koje seme treba saditi i iznova posaditi u ovo vreme, a u koji smo to agresivni korov zarasli koji bi trebalo poseći i konačno zatreti? Mnogo ljudi je na ivici. Toliko nasilja bukti, neracionalnog i neočekivanog.

Toliko se uspostavljenih sistema razotkrilo kao struktura neprekidne okrutnosti.

Gde su naši obredi sećanja? Šta je to što treba da upamtimo? Koji su to rituali koji nam napokon dozvoljavaju da nanovo osmislimo i počnemo da uvežbavamo korake koje nikada ranije nismo načinili?

Pozorištu epskih vizija, svrhe, oporavka, popravke i brige trebaju novi rituali. Nama ne treba zabava. Nama treba okupljanje. Treba da delimo prostor i da negujemo baš taj prostor koji delimo. Trebaju nam zaštićeni prostori dubokog slušanja i jednakosti.

Pozorište je zemaljsko otelotvorenje prostora jednakosti među ljudima, bogovima, biljkama, životinjama, kapima kiše, suzama i ponovnog rađanja.

Prostor jednakosti i dubokog slušanja obasjan je skrivenom lepotom koja se održava u životu dubokim prožimanjem opasnosti, smirenosti, mudrosti, delanja i strpljenja.

U spisu "Avatamsaka Sutra", Buda nabroja deset vrsta strpljenja u ljudskom životu. Jedno od najsnažnijih je „Strpljenje da spoznamo sve kao opsenu“. Pozorište je oduvek predstavljalo život na ovom svetu kao privid, opsenu, omogućavajući nam da sa oslobađajućom jasnoćom i snagom prozremo ljudske iluzije, zablude, zaslepljenost i poricanje.

Toliko smo sigurni i ubeđeni u ono što posmatramo i način na koji posmatramo da ne možemo da vidimo i osetimo druge stvarnosti, nove mogućnosti, drugačije pristupe, nevidljive odnose i bezvremenske veze.

Ovo je vreme za dubinsko osveženje naših umova, naših čula, naše mašte, naših istorija i naših budućnosti. To ne mogu da urade ljudi koji rade sami, izolovani od drugih. To je nešto što moramo da uradimo skupa. Pozorište nas poziva da to učinimo zajedno.

Najiskrenije vam hvala na vašem radu.

Piter Selars